

[Boeck-Hansen.]

paa alle andre Punkter, men naar det gælder de kooperative Foretagenders virkelige Indehavere, maa den højtærede Finansminister melde Pas. Det synes jeg er trist. Nu maa vi altsaa til at spekulere ud en hel Bunke enkelte Tilfælde og saa spørge Finansministeriet og Skattedepartementet og faa det at vide paa den Maade. Men hvordan faar saa alle de mange Mennesker, som om en Maanedes Tid skal opgive deres Formueskat, det at vide? De er i en slem Klemme, vil jeg nok sige.

Kristen Amby: Man er vel i Almindelighed enig med Finansministeren — og det er da ogsaa kommet til Udtryk — i Betimeligheden af og det heldige i, at man begrænser den Form for Virksomhed, som særlig udfoldede sig under sidste Krig, altsaa hele Spillevæsenet. Foruden ved de Bestemmelser, som Pengeinstitutterne selv har iværksat, og som har deres Andel i den Begrænsning, der har fundet Sted i de sidste Par Aar, mener Finansministeren, at den Bestemmelse som blev gennemført, gældende fra 1. September 1939, at enhver Stigning i Værdipapirer, naar den konstateres ved Salg, skal beskattes som Indkomst, har sin væsentlige Andel. Jeg er nu ikke sikker paa, at det kan siges i al Almindelighed at være rigtigt, for hvis det blev Tilfældet i nogen større Udstrækning — og det er det jo nok blevet —, at Folk ikke sælger deres Værdipapirer, betyder det, at der er saa meget færre Værdipapirer fremme til Salg, altsaa mindre Materiale, som det vist hedder, fremme til Salg, og derved drives maaske undertiden Kurserne, selv om de nu kun kan stige 5 og 3 og for nogle Papirers Vedkommende kun 1 Point om Dagen, stærkere i Vejret, end de ellers vilde, hvis der havde været større Materiale fremme til Salg. Der er ingen Tvivl om, at i visse Perioder har dette, at man ikke var interesseret i at sælge og ligefrem havde en vis Opfordring til at lade være, og at man mente, at det heller ikke var gavnligt for hele vor økonomiske Udvikling at gøre det, haft sin store Andel i, at Papirerne var blevet drevet op over deres virkelige Værdi. Saa jeg synes ikke, at man uden videre kan hævde det, Finansministeren sagde.

Men dernæst er det givet, at nogle maa

sælge, uden at de derfor, som det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen talte om, gaar ind i nye Engagementer, simpelt hen sælge for at klare sig. Disse smaa Kapitalister, som vi alle — den Opfattelse har jeg da faaet — er interesseret i at beskytte og lægge Forholdene fornuftigt til Rette for, eller i alt Fald mange af dem, har i disse Tider, fordi de ikke paa anden Maade har faaet nogen Ækvivalens for den Dyrtid, der er skabt, maattet sælge af deres Papirer af den ene eller den anden Art. Dør kan det virke haardt nok, at de skal beskattes af den Stigning, som har fundet Sted. Der er slet ikke her Tale om, at man vil sælge alle sine Papirer, men bare en Post, og det kan virke haardt nok, at de saa skal beskattes af denne Stigning som Indkomst. De føler i hvert Fald, at de er særlig haardt ramt af Situationen.

Dernæst synes jeg, at det er et Forhold, som ikke harmonerer med selve Hovedlinien, som jeg i og for sig godt forstaar, og hvis Formaal jeg ogsaa billiger, nemlig dette, at de, der retter sig efter Fingerpeget, om jeg saa maa sige, og holder deres Effekter tilbage og ikke sælger dem, de bliver straffet, ved at de skal betale adskillig højere Formueskat. Derom er der ingen Tvivl. Der er særlig for Skibsaktiers Vedkommende sket store Stigninger, og Folk, som har haft Anlægspapirer i f. Eks. Det Forenede Dampskibs-Selskab i mange Aar, bliver, uden at de nu ser større Udbytte, end de fik forud for September 1939, uden at de ønsker at konstatere den Stigning, der har fundet Sted, ved Salg — idet de mener, det ikke er rimeligt at sælge i denne Situation —, haardt straffet gennem en meget klækkelig Stigning i Formueskatten. Jeg synes i hvert Fald, at hvis man vil fastholde den Hovedlinie, som man nu er slaaet ind paa, saa ubetinget som man gør, saa maatte det have som Modstykke, at de, der har holdt fast ved Papirerne, ogsaa skal have Lov til at opgøre deres Formue efter den Værdi, Papirerne havde pr. 30. August 1939.

Endvidere haaber jeg, at den højtærede Finansminister vil tage Hensyn i de enkelte Tilfælde. Hvor det virkelig drejer sig om Folk, der har maattet sælge — og det kan nemt konstateres, fordi de ligger med en meget lille Indtægt, som nu ikke kan slaa